

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 148

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησίᾳ 30.—	Ἐξάμ. 18
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	» 30.—	» 18
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 3

ΓΙΑΝΚΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΑΝΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὴν πωρὰ 20 λεπτὰ ἢ ἕως
Διὰ τὸ ποιήματα 30 λεπτὰ ἢ ἕως

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΤΗ ΡΑΦΙΝΑ

ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΑ: ΞΑΝΘΗ & ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ

ΕΝΩ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΧΟΡΕΥΟΥΝ

— Κύριε Τάκη, ήθελα να σάς μιλήσω...
— Είσαθε χαριτωμένη...
— Ήθελα να μάθω για ποιά λόγο, σεις, ο τακτικός καβαλιέρος μου, με παραμελείτε από κάμποσον καιρό;

— Εγώ, μά...
— Μή ζητείτε δικαιολογίας, φανήτε ειλικρινής... Τρεις φορές τώρα, άφ' ότου πρό μιας ώρας άρχισε ο χορός, χορεύετε με την Τζούλια.

— Α! το παρατηρήσατε...
— Το παρατήρησα;... Μήπως έπροσπαθήσατε να κρυφθήτε;... Και δεν είμαι ή μόνη που το πρόσεξα... Όλες μου ή φίλες γελούν είνε βάρους μου... Και βόλο να μάθω γιατί μου κάνετε αυτή την προσβολή... Τι σάς έκανα;

— Μά... τίποτε δεν μου κάνατε... Και γιατί το βρίζετε προσβολή;... Σας βεβαίω...
— Λοιπόν, και πάλι σάς ρωτώ, γιατί μ' άφρίνετε στη μέση;... Η Τζούλια δεν χορεύει καλύτερα από μένα, υποθέτω... Απορώ μάλιστα πως έπιμένετε να επιδεικνύσετε μ' ένα τέτοιο κορίτσι ζεστοίποτο... που κολλάει πάνω στον καβαλιέρο... Και λέγονται και πολλά είνε βάρους της... Άλλά πήρε το παράδειγμα, ή φτωχή, από την μητέρα της...

— Γιατί δείχνεις τόσο κακία, Κάκια;... Δεν ξέρω άν είνε από ζήλια, αλλά δεν είνε κακή ή σεμνή και λογική νέα που ήξευρα... Η Τζούλια μπορεί να είνε ό, τι θέλει, έπί τέλους είνε ειλικρινής και χορεύει άνεπιθίδευτα, χωρίς σεμνοτυφία... Ο χορός της έριμνεύει την μέθη που της φέρνει ή μουσική...
— Και καθώς σεις είσατε τέλειος χορευτής...
— Μή με ειρωνεύσετε, Κάκια, και μήν τάζετε μαζί μου...

— Ναί, τάχω μαζί σας, γιατί δικαιούμαι να σάς κρατήσω για μένα, αφού πάντα μαζί έχορεύαμε... Άν δεν σάς άρέσει το ταγκό που χορεύω, όρεφέτε να τελειοποιήσετε την γκάμα σας, και όχι να την άφρίνετε και να ζητάτε άλλες... Άν ήθελατε θά διόρθωνα κι' εγώ τας έλλείψεις μου...
— Δεν τό πιστεύω, Κάκια.
— Και γιατί, λοιπόν;
— Γιατί; Γιατί αυτή ή μέθη που προκαλεί στην γυναίκα τό σφιζίμο του χορευτού, δεν διδάσκει τόσο εύκολα όσο υποθέτετε... Προέπει... Άλλά... δεν μπορώ να τό εξηγήσω σε σάς...
— Γιατί, όχι σε μένα;
— Γιατί είνε πράγματα που προκαλούν κάποια πείρα, και δεν την άπεκτιήσατε άκόμη...
— Ω! μιλήστε έλευθερά, κύριε Τάκη... Δεν έχω προληψίες εγώ... Πέτε μου τό μυστικό αυτών των γυναικών που σάς άρέσει ο χορός τους, να τό εφαρμόσω κι' εγώ...
— Έστον... Κοιτάξτε σ' όλα αυτά τό ζεύγη που χορεύουν, ποιά σάς φαίνονται περισσότερο προκλητικά;...
— Μά, να... ή μικρή Άλίκη, που έχοζεται προς τό μέρος μας, με τόν σύζυγόν της... Κοιτάξτε μονάχα τη ματιά της...
— Ναί, λαμπρά... Είναι μόλις δύο μήνες που παντρεύτηκαν...
— Και λοιπόν;
— Έξακολουθείτε...
— Κι' έκείνη ή ψηλή μελαχρονή που χορεύει μ' αυτόν τόν τραπεζίτη...
— Ναί, χορεύουν σφεδόν στόμα με στόμα κι' είναι ο τρίτος έραστής της... Κοιτάξτε πόση ήδυπάθεια έχουν όλες της αι κινήσεις...

— Τι θέλετε να πείτε;
— Εμπρός! προχωρείτε...
— Όχι, άρκει' έννοια... Για να γείνη μια νέα καλή χορεύτρια, για να σκαλώσει τόν καβαλιέρο της, θέλετε να πείτε ότι πρέπει προηγουμένως...

— Να μάθω τόν έρωτικό χορό, όπου ή γάμα άφρίνει έκλυτο τό κορμί της στο άγκάλιασμα του καβαλιέρου της... Και έκείνες που άπέκτησαν αυτή την πείρα στο χορό, έχουν άποκτηση πείρα σε πολλά άλλα... Καταλάβετε, δεσποινίς, γιατί σάς είνε αδύνατον, προς τό παρόν τουλάχιστον;...
— Κατάλαβα... ναί... Πράγματι... Μά τότε λοιπόν, ή Τζούλια, που χορεύετε άδιάκοπα μαζί της εδó και δεκαπέντε μέρες και όλοι μαζάδουν την τελειαν άρμονίαν τών κινήσεών σας;...
— Με συγχωρείτε που δεν μπορώ να σάς άπαντήσω... Τό μάθημα της πραγματογνωμοσύνης μας έτελειώσε... Πρώ πάντων, σάς συνιστώ να μη ζηλεύετε αυτές τις κοιλίες που χορεύουν τόσο έπιτήδεια... Η άκαμψια σας που πρόσεξα από την άγνόητά σας, έχει κι' αυτή ένα θύλαγγρον που έκείνες δεν θά μπορέσουν πειά ποτέ να τό άποκτήσουν... Πιστεύετε με, μικρή μου Κάκια... και μή ζηλεύετε... θύθηθ' ο καρδός που και σεις... Άρβουρά...

ΑΝΟΙΚΤΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ

(Απαντήσεις προς αναγνώστas)

Τ. Β. Η. Γ. Έν τ α υ θ α.— Όμολογώ ότι ή περίπτωση σας είνε τραγική, άγαπητέ μου κύριε... Ν' άγαπάτε από διετίας μίαν νέαν άρκετά μορφωμένην, ήλικίας 20 ετών, της οποίας έξετηνήσατε τόν χαρακτήρα και την ψυχήν, να σάς άγαπή και αυτή «πραγματικά», να έχετε άπόφασι να συζευχθήτε, και έξαφνα να προσβλήθη από ήκ μνηστρίτιδος και να χάσει «τέλειος την άκοη της χωρίς έλπίδας ίάσεως» όλ' αυτά άποτελούν μίαν θλιβεράν έρωτικήν περιπέτειαν, της οποίας όμοιοι δεν συναντώνται συχνά είνε τήν ζωήν μας.

«Επέλασαν—μου γράφετε—έξ μήνες από της άσθενείας της χωρίς να την ίδω, και όταν πρό όλιγων ημερών συνητήρημεν, δεν κατορθώσαμεν τόσοσόν έρωσόν και έκείνη να συγκαταστήσασιν τά δάκρυα.

«Επίτε μου, σάς παρακαλώ, κ. Ρομέο, τι πρέπει να κάμω, δεδομένου ότι ή άσθενεία της μας συνέθεσε άκόμη περισσοτέρον;»

«Παρόλεμνα να σάς ρωτάω, ότι, όταν της άμυλώ, με άντιλαμβάνεται πλήρως αλλά μόνον εκ τών κινήσεων τών γαλλών! Ένθ' πριν!...»

«Και τώρα, όταν την πάρω, θά γελοιοποιηθώ είνε τούς γνωστούς και τούς συγγενείς μου' όταν όχι, θά την καταστρέψω άσφαλώς. Τι πρέπει να κάμω;»

Η συμβουλή την όποιαν μου ζητείτε, άγαπητέ κύριε, δεν είνε έξ έκείνων τών όποιων εύκολα αναλαμβάνει κανείς την ευθύνην. Τι νά σάς ειπώ; Νά σάς πείσω περί ήθικου καθήκοντος; Τό άντιλαμβάνεσθε πλήρως, όπως φαίνεται από την έπιστολήν σας, είνε τήν όποιαν διακρίνω έμψυχημένην μίαν ευγενή ψυχήν. Άλλως, ή έκεί όπου εύτυχώς έφθάσαν τά πράγματα, δεν πρόκειται περί καθήκοντος, πρόκειται περί πράξεως καθαρώς άλτρουιστικής και άγαθοεργού, περί αυτοθυσίας. Δεν λογαριάζετε τόσοσόν τόν εαυτόν σας, όσοσόν έκείνην. Ή να σάς συμβουλεύω; Τό φρονιμότερον είνε να έρωτήσετε την καρδίαν σας: Έάν έγκλειη έπαρκή άγάπην και έπαρκέστερον ήρωισμόν, μη λογαριάζετε γνωστούς και συγγενείς; Έκείνη θά σάς ενθουσιώση σάν ευεργετή της και θά σάς λατρεύη σάν θεόν της. Έάν όμως την έπομένην του γάμου πρόκειται ν' άρξω ή άπογοήτευσις και ή μεταμέλεια—πρό του μεγέθους της αυτοθυσίας, τότε προτιμότερον είνε να μείνεται τρυφερός και άφοσιωμένος φίλος. Μία τρυφερά φίλια είνε προτιμότερα ένώσ μαρτυρικού θμεναίου.

Σι μ ό γ η ν.—Μου φαίνεται ότι τό εξήγησά σας έπαρκώς: ο πόθος όσο ικανοποιείται ως πόθος, ως άναμνη ή δηλαδή μιας ήδυνης, τόσο άγάπηθ' ο έρωσ όσο ικανοποιείται ως έρωσ, ως άπόλαυσις ή έκείνη ήδυνης ήδυνης, τόσοσά σβύνει. Η φίλια διατηρεί τόν πόθον, ό έρωσ τόν νεκρώνει. Μ' έρωτάτε: πως θά μπορέσουν να διατηρηθόν στο σύνορον της φίλιας δύο καρδιές που έχουν νοιώσει καλά μέσα τους τόν έρωτα. Σας άπαντώ: δεν θά τό μπορέσουν με κανένα τρόπον. Είνε μοιραίον νά παρασυρθόν και είνε μοιραίον νατόπιαν νά έλαττώθ' ο συνελκτικός δεσμός του πόθου.

Έτσι είνε θεσητικός. Στην πράξιν έγραψα ότι υπάρχουν μερικοί τρόποι συγκαταστήσεως. Περισσότερα δεν έχω να πώ, διότι δεν ξέρω. Τό μυστήριον της καρδιάς ύπόκειται και για μένα όπως και για όλους. Άφού είνε φίλη σας, μπορέτε να την έρωτήσετε άπ' ευθείας.

Θ. Γ. ι. ο. σ. α.— Η αιώνια ιστορία, κύριε μου. Έσρηπαθούσε σάς και προς στιγμήν ήλικας είνε τό δυνατόν της ένόσεώς σας. Αυτό μαρτυρεί ή διαφορά της πρώτης έπιστολής από την δεύτεραν. Κατόπι οι οικείοι της, βιασόμενοι να την άποκαταστήσουν, την έννηστευσαν μ' ένα άγνωστόν της, τόν όποιον δεν συμπαθεί ή τουλάχιστον δεν συγκαταθήσεν άκόμη. Και, έπειδή είνε ήθικόν κορίτσι, δεν θέλει να φανή άσυνεπής προς τόν άρραβώνα που έδωκε. Δεν έχειε παρ' α να της εύχθήτε να συμπλήσθ' ον με άλλονα σύζυγόν της όσον τουλάχιστον κι' εσάς, δια να ζήση εύτυχώς. Στείλετε μου άκριβή διευθυνσίον σας, δια να σάς έπιστρέψω τά γράμματα.

Μ. α. ρ. ι. ο. σ. α.— Πρέπει να γνωρίζετε ότι κάθε προσφορά έρωτος, κολλαίει κάθε γυναίκα, έστο και άν δια τόν ένα ή δια τόν άλλον λόγον εύνοείται είνε τήν άνάγκην να τόν άποκρούση. Πολύ περισσότερον είνε φυσικόν να την κολλήσει ή προσφοροτά γάμου. Σας απέκρουσεν, όπως σαρφές σάς τό δέησάσιν, διότι είχε δεσμευθή άπέγαυτι

— Πρέπει να σέ υπάγω να τό έπισκερθής.
— Α! είναι ύπέροχος όργανομένο. Εισάγονται έκεί κατόπι έξετάσων. Η φοιτήσι είναι τριετής. Αι εισαχόμενοι δεν πρέπει να έχουν ήλικίαν άνω τών 16 ετών, ή κάτω τών 12.
— Όταν άποφοιτήσων, μετά τας κεκαυνοσμένας έξετάσεις, τοποθετούνται υπάλληλοι σιάς έπαρχίας ή στο Παρίσι.
— Τι διδάσκονται σ' αυτά τά τρία χρόνια;
— Όλα τά σχετικά προς τόν προορισμόν του. Άκολουθούν άκόμη και μαθήματα φιλοσοφίας, ιστορίας και φιλοσοφίας, και έτσι, όταν πούσσης τά πτυχίδια και τά γέλια μαζί τους, μπορείς να συνδιαλεχθής. Έξ αιτίας της μορφώσεώς των είναι περιζήτητοι. Γιαυτό, αφού τελειώσουν τας σπουδάς, υποχρεούνται κατά τόν νόμον να μείνουν άγαμοί έπί δέκα χρόνια. Αί παραβάτιδες πληρώνουν βαρύν πρόστιμον και γάμον τό δικασίμα συντάξεως.

— Έχουν και συνταξίν;
— Βέβαια. Κάθε έπίσκεψις πληρώνεται δέκα (ή είκοσι) φράγκα. Άπ' αυτά τά δέκα φράγκα, τούς κρατούν τό ένα για την συνταξίν. Όταν συμπληρώσουν δεκαετή ύπηρεσίαν, μπορούν να συναγωνισθόν για την θεσί της έποκτιδος.

— Και κατόπι;
— Κατόπι διορίζονται υπάλληλοι...
— Περνούν στη γραφειοκρατία;...
— Δεν είναι μικρό πράγμα όπως τό νομίζεις και μάλιστα άφ' ότου έχει συστηθ' ο Ύπουργειον του Δημοσίου Έρωτος.

— Άλήθεια; Και ποία είναι ή ύπουργός αυτή τη στιγμή;
— Η σύζυγος του Ύπουργού τού Θρησκουμάτων...
— Ένα άκόμη ήθελα να μάθω: Ύπόχουν άκόμη παζιμαδές αδιόλου;...
— Ναί, αλλά καταδιώκονται ποινικώς μετρόστιμα και στέρησιν τών πολιτικών δικαιωμάτων, έπί παρανόμω έξαοκήσει τού έρωτος. Τό ίδιο και δια πάσαν υπάλληλον που θά δεχθ' ή εργασία έξω από τό κατ'έστημά της.

— Και πως σιτηρούνται αυτά τά καταστήματα;
— Από τό Ύπουργειον τών Οικονομικών έν πρώτοις και κατά δεύτερον λόγον από τας ιδιωτικώς δωρεάς...
— Όλα αυτά δηλαδή, τό ίδιο, επάνω κάτω, όπως συνέβαιναν άλλοτε... είνε. Και έμπρησα.

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

Άλλου τόν όποιον έπροτιμούσε είτε διότι τόν εύρισκε καλύτερόν σας, είτε πολύ πιθανόν και διότι είχε άπλόως προηγήθ' ήλς τήν αίτησιν της γερούς της. Τό ερωτικό της χυμόγελο δεν έπαυε να σάς πειράζει. Τά κορίτσια ένοιων κατά τό κλειστον αυτό τό νευρικό τι κ του γέλουου και είνε στιγμώς άκόμη που είνε έκείνους συγκαταστήσων και κάθε άλλο παρά να ερωτευθόν σέκαπονται. Έάν χαμογέλει, όταν σάς συναντά, αυτό σημαίνει ότι έξακολουθεί να ένθυμηται και να συνηντήσεται κατά κάποιον τρόπον από την πρόστασιν σας. Έκτός πιά άν σάσχωρήζη μεγάλην νοσητική άπόστασις και τό γέλιο της είνε περιφρονητικό. πρ'αμα που δεν πιστεύω, διότι και μόνος σας δεν θά έξητούσατεμ'ιαν πολύ δυσανάλογον ένθωσιν. Τώρα, μου γράφετε, σάσις σάς συναντά, σκίβει πάντα και καί λέγει στη μαμά της, ένθ' σάς κυττάζει έπιμόνα. Αυτό σάς φαίνεται μυστηριώδες; Άλλ' υπάχει μια εξήγησις: Πιθανόν να έκούρασθη από την βετή άναμνησιν του άλλου και να προσπαθή να σάς προαλείσιν είνε έκαυνησιν της προτάσεώς σας. Όπότε δεν πρέπει να ζάσετε την εύκαίριαν, άν έξακολουθήτε να την θέλετε. Πάντως ούτε είνε τήν άγκαλιά πολύ, ούτε έκείνη.

ROMEO

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΟΚΟΤΤΩΝ

Καθώς πήγαινα στο δρόμο άκουμπώντας στο μπράτσο της ήλικιωμένης συντροφιάς που με διάλεξε για φίλο της, την είδα να χαίρεται μια κυρία με παράσημο που διάβριχε, και την ρωτώ:

— Ποιά είναι αυτή ή παρασημοφορημένη κυρία που χαίρετίσες;
— Μιά άνωτέρα υπάλληλος, ή Γενική Διευθύντρια τών Δημοσίων Οίκων της περιφερείας τού Σηκουάνα.

— Α! ήλθεια;
— Μία θέσις πολύ περιζήτητος, αλλά πρό πάντων τιμητική. Όταν έκανοσθή το καταστατικόν τών οίκων τού έρωτος κατόπι του φεμινιστικού Συνεδρίου 1997, αυτή ή κυρία κρατούσε δικόν της οίκον και είχε μεγάλα κέρδη, την προσέλαβαν δε δια την ειδικότητά της. Πώς δεν τό ξέρετε;

— Είμαι από δλίγουν φερμένος από την έπαρχία μου.
— Άστε δεν γνωρίζετε άκόμη τό πρωτότυπον Σχολειον τών Κοκοττών;
— Άλλοίμονο! όχι.

— Πρέπει να σέ υπάγω να τό έπισκερθής.
— Α! είναι ύπέροχος όργανομένο. Εισάγονται έκεί κατόπι έξετάσων. Η φοιτήσι είναι τριετής. Αι εισαχόμενοι δεν πρέπει να έχουν ήλικίαν άνω τών 16 ετών, ή κάτω τών 12.
— Όταν άποφοιτήσων, μετά τας κεκαυνοσμένας έξετάσεις, τοποθετούνται υπάλληλοι σιάς έπαρχίας ή στο Παρίσι.

— Τι διδάσκονται σ' αυτά τά τρία χρόνια;
— Όλα τά σχετικά προς τόν προορισμόν του. Άκολουθούν άκόμη και μαθήματα φιλοσοφίας, ιστορίας και φιλοσοφίας, και έτσι, όταν πούσσης τά πτυχίδια και τά γέλια μαζί τους, μπορείς να συνδιαλεχθής. Έξ αιτίας της μορφώσεώς των είναι περιζήτητοι. Γιαυτό, αφού τελειώσουν τας σπουδάς, υποχρεούνται κατά τόν νόμον να μείνουν άγαμοί έπί δέκα χρόνια. Αί παραβάτιδες πληρώνουν βαρύν πρόστιμον και γάμον τό δικασίμα συντάξεως.

— Έχουν και συνταξίν;
— Βέβαια. Κάθε έπίσκεψις πληρώνεται δέκα (ή είκοσι) φράγκα. Άπ' αυτά τά δέκα φράγκα, τούς κρατούν τό ένα για την συνταξίν. Όταν συμπληρώσουν δεκαετή ύπηρεσίαν, μπορούν να συναγωνισθόν για την θεσί της έποκτιδος.

— Και κατόπι;
— Κατόπι διορίζονται υπάλληλοι...
— Περνούν στη γραφειοκρατία;...
— Δεν είναι μικρό πράγμα όπως τό νομίζεις και μάλιστα άφ' ότου έχει συστηθ' ο Ύπουργειον του Δημοσίου Έρωτος.

— Άλήθεια; Και ποία είναι ή ύπουργός αυτή τη στιγμή;
— Η σύζυγος του Ύπουργού τού Θρησκουμάτων...
— Ένα άκόμη ήθελα να μάθω: Ύπόχουν άκόμη παζιμαδές αδιόλου;...
— Ναί, αλλά καταδιώκονται ποινικώς μετρόστιμα και στέρησιν τών πολιτικών δικαιωμάτων, έπί παρανόμω έξαοκήσει τού έρωτος. Τό ίδιο και δια πάσαν υπάλληλον που θά δεχθ' ή εργασία έξω από τό κατ'έστημά της.

— Και πως σιτηρούνται αυτά τά καταστήματα;
— Από τό Ύπουργειον τών Οικονομικών έν πρώτοις και κατά δεύτερον λόγον από τας ιδιωτικώς δωρεάς...
— Όλα αυτά δηλαδή, τό ίδιο, επάνω κάτω, όπως συνέβαιναν άλλοτε... είνε. Και έμπρησα.

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

34. (Συνέχεια εκ του προηγουμένου) 34

— Φαντάσων, πολλές φορές κάνει δυό ραντεβού την ίδια μέρα. Ά, να είνε άκατανόητη! Είδα βλακείες στον κόσμο! μα σάν της Σάσας ποτέ!

— Οί φίλοι του σκιτσιού, όλοι ήξεραν και τις δυό, αυτή τη Σάσα την έλεγα! «ή δύστυχη χήρα». Και τη Τζούλια: «Η τρελή παρθένος».

— Στις κυρίες Φραζέλι, ή Μιμίκα πήγαινε τώρα και μ' έν' άλλο σκοπό: Είχε βάλει στο μάτι τόν μικρό έκαυτο Τζών με τά έκαυτομύδια. Όχι βέβαια για να τόν πάρη (μήπως δεν ήξερε έκείνος τί είδους ήταν τά κορίτσια που έσώχραζαν στής κυρίας Φραζέλι;) αλλά για να τόν κάνει έραστή και να τού φράη παράδες.

— Αυτό τό είχε βάλει πεισμα, από τότε που ό κ. Νικολάκης της είνε πως ό Τζών δεν σκοτιζόταν καθόλου για γυναίκες. Θα τόν έκανε να σκοτιζόται αυτή, Κι' έπειδή, άν τόν κατόρθωνε, θάταν ή πρώτη, μπορούσε να έλπίζη από τόν πλούσιό νέο πολλά. Όσοσδήποτε, περισσότερο από τό συμφρόν, την έσοργονε ή γυναίκασι περιέφρανα. Ήθελε ιδη, πόση θάταν ή αντίστασι του νέου σε μια ζοηρή κάπως προκλήσι της. Ήθελε άκόμη να ιδη, τί μπορούσε να κάμη μόνο με τά σωματικά της θέλητρα.

— Δεν είνε τίποτα της κυρίας Φραζέλι για τό φιλόδοξο αυτό σχέδιο. Άλλά δούκισ έπαίσει στη σάλα ό Τζών, καθόταν κι' αυτή έκει και προσκατούσε με κάθε τρόπο να τραβήζη την προσοχή του.

— Τού κάκου. Ο νέος, άφοσιωμένος όπως πάντα στο παιχνίδι, δεν την κοίταζε καθόλου. Και μόνο από μεγάλην ευγένεια της άπαντούσε με κανένα μυσούλληλο, δούκισ τού μιλούσε έκείνη. Άπελάσι! Μά μέρα μάλιστα της τόγγνε κι' ο Νικολάκης έκάνο άπ' α τά χαρτιά του: «άδικα πολέμας! δεν θά κάνης τίποτα!»

— Άρχισε να πελάζει κι' ή Μιμίκα. Όταν έξαφνα, ή τ'ύχη την έβρήθησε κυριολεκτικώς.

— Μία μέρα, που πήγε κήθισε από πίσω του, ό Τζών έτυχε να κερδίση πολλά. Έπαίξαν μπαζού κι', στο γέρι του, πέρασε έξη φορές. Αυτό ήταν κάτι έκαυτο για τόν κακόχο συνηθισ κάικτη! μ' αφού έκαμε και την έκτη πάσσα,—ένα έννιάρι τόσο!—κοίταξε γύρω του σ' να ζήτουμε μια εξήγησι του θαύματος. Τότε ειπή τη Μιμίκα. Κι' έφώναξε:

— Ά, έσεις κάθεσθε από πίσω μου; Γι' αυτό λοιπόν κερδίω;
— Νά που βρήκες και σ' Μασκότ! τού άκοιρήθηκε ο Νικολάκης.

— Ξέρομα πόσο προληπτικόν είνε οί χαρτοπαίκτες. Άπό έκείνη την ήμερα ό Τζών πήρε τη Μιμίκα ά π' ο κ α λ ο υ, και μόλις την έβλεπε να μπαίνη στη σάλα, την έφώναζε παρακαλώνας και κήθιση κοντά του.

— Δεσποινίς!... Δεσποινίς!... Έλάτε να τούς τά μαζέψωμε όλα!... Έλάτε δό!

— Ξέρομα άκόμη πόσο βοηθεί την τύχη ή ειδιόθεσια κι' ή πεκοιθισις του παίκτη πως θά κερδίση. Γι' αυτό, όταν ειχε κοντά του τη Μιμίκα, ό Τζών εκέριδιε τις περισσότερες φορές. Άνεγαντίας έχανε τά διπλά και τά τριπλά, όταν ή μασκότ δεν πήγαινε στο σάπι ή δεν έμπαινε στη σάλα, άπαρολημένη αλλοιούτιστα σε καμμία κερβατομάρασα.

— Άλήθεια είνε, πως άπό ένα όποιοδήποτε ραντεβού, προτιμούσε τώρα να κάθεται στο κλάι τού Τζών και να παρακολουθ' ή το παιχνίδι του. Γιατί έστο πλησίαζε τό σκοπό της. Μπορούσε ν' ού μιλ' έμπορούσε ναμυσικά άπάνω του δ'ήθεν κατά λάθος, μπορούσε άκόμη να τόν άγγίζη. Έξαφνα, όταν ό νέος φυλλάριζε τό χαρτί του σ'αυ-σ'αυ, της έλεγε:

— Πιάστε με! πιάστε με!... πάει γούρι!... Κι' έκείνη έβραζε χαϊδευτικά τό χέρι της στον όμο του, στην πλάτη του, στο μπράτσο του. Και τί χαρά τών έβγαυε καλό τό χαρτί.

— Έννεά! φώναζε. Μπράβο, Τζών!

— Και τόν κτυπούσε χαϊδευτικότερα... Σ'αυ-σ'αυ έξαοργουήσων και τόν άγκάλιαζε, να τριβεται στο κλάι του ή να τόν πιάνη τό χέρι κάτω από τό τραπέζι. Μά μέρα τού πάτησε και τό πόδι. Και μ' άλλη περιπέλεε τη γάμα της με τις δικές του.

— Άλλά σ' τις έρωτικές της έδηλώσεως, ό Τζών δεν άνακουρόνταν ούτε φιλικά. Η Μιμίκα έξακολουθούσε να μη τόν ενδιαφέρει παρά σ' α μ α σ κ ο τ. Μόνο γι' αυτό την έπαυσε κοντά.

— Έτσι πέρασαν δυό-τρεις εβδομάδες. Και θά περνοσύν ίσως πολλές, χωρίς να έλθ' ο άποτέλεσμα που έσπερινε ή Μιμίκα, άν δεν βοηθούσε πάλι μια καλή σύμπτωση.

— Έν' άπόγεμα που πήγε στής κυρίας Φραζέλι, δεν βρήκε στην σάλα παρ' α την άδελφή της και τόν Τζών. Κανένας χαρτοπαίκτης δεν ειχε φανή άκόμη, άν κι' ήταν παρασημένη ή ώρα τους. Κι' ή κυρία Άνατοπή ήταν κλεισμένη στην κάρμαρά της, ποιάς ξέρετε με ποιάν και για ποιά ύπόθεσι...

— Ο Τζών δυσαναχαιτούσε.
— Μά όλοι έμποδίστηκαν σήμερα; έλεγε και ξανάλεγε. Τι κατάρα!...

— Η Μιμίκα τόν παρηγορούσε.
— Θλίθων, δεν μπορεί να μην έρθ' η κανείς... Μά και να μην έρθουν, τί πειράζει; Παίζουμε μεις... κοντάνα!

— Χαρά στο!... μοιραούριζε ό Τζών.
— Η ό,τι άλλο παιχνιδιό θέλετε! συμπλήρωσε πηρορά ή Μιμίκα.

— Σε λίγο έγγνεψε της κυρίας Άγγελικής, κι' ή πάντα καλόβολη άδελφή της πατρώνιας τούς άφησε μονάτους.

— Τότε ή Μιμίκα άρχισε τό παιχνίδι της.
— Είνε ή πρώτη φορά που σάς βλέπω έλευθερο, ειπε στο νέο, παρκαυνας μια προκλητική στάσι στο καναπέ. Αλωνίως μ' έκείνα τά χαρτιά, χωμένους, βυθιμένους... Μ' αλήθεια, δεν τά βαριόσατε πούλα!

— Ποτέ! μοιραούρισε άνόρεχτα ό Τζών.
— Και δεν έχετε άλλη διασκεδάσι σεις; άλλη εύχαριστήσι στη ζωή σας;...
— Καμμία!

— Περιεργό!... Μου τώλεγα, ξέρετε, και δεν τό πίτευα...

— Ο Τζών την κοίταξε τώρα μηχανικά. Για κάμποση ώρα δεν τού έκανε ούτε καν περιεργεια να την κοιτάζη. Έξαφνα όμως τό βλέμμα του σκαμάτισε στο στήθος της. Ήταν ή πρώτη φορά που τό έβλεπε,—τουλάχιστο ή πρώτη φορά χωρίς να παίζη, έ λ ε υ θ ε ρ ο ς.

— Και σ' α τό άρεσε, σ' α να τόν γαργάλισε λιγάκι... Γιατί χωρίς να σηκώση τά μάρτια του από τις δυό σφαίρες που φούσκωναν και τέντωναν τό μεταξό το κουκουμάκι, χαμογέλασε και ρότρησε:

— Μά τί σ' έλεγα; Ποιάς;
— Ο κ. Νικολάκης, άπεκοιρήθηκε ή Μιμίκα. Μου έλεγε πως δεν σάς άρέσουν ούτε τά κορίτσια. Άλήθεια, ούτε τά κορίτσια;...

— Άλλά να γνώσις άκόμη, άκόμη όμολόγησε με άφέλεια ό έραστής.
— Ποτέ; ποτέ;
— Ποτέ!...

— Δεν είχατε σχέσις με καμμία;
— Με καμμία!... Κάποτε μου νοστήμισε ή μαγειρίτσα μου. Άλλ' άμα την άγκάλιασα, τη σκαμάτηκα και την άρησα. Ήμουν και μικρός.

— Άπό τότε τίποτα... Χίλιες φορές μου έπρότεινε ή κυρία Άντοπίη να μου δώση κορίτσι, αλλά της είνε να μη με σκοτίζη.

— Άπό την άπάντησι αυτή, την άδιάντροπη, ή Μιμίκα κατάλαβε πως ό Τζών ήξερε καλά με ποιά μιλούσε. (Και ήταν δυνατόν να μη τού ειχα πη;) Μά δεν της κακοφάνηκε. Τόσο τό καλύτερο! Και σηκώνοντας τόνα πόδι σ' άλλο, για να φανή άκόμη περισσότερο γάμμα, έξακολούθησε να τόν ρωτά:

— Και ποιά, ποιά σάς έπρότεινε;
— Πολλές, της άποκοιρήθηκε. Προχθές άκόμη μια μικρή... μ' ή Τζούλια, άν την έξερσι...

— Ναί, ναί. Οί σ' άρεσε καλύτερα μια μικρή;
— Και που ξέρω εγώ; Έ, από τη μαγειρίτσα, ίσως...

— Άλλοι, στην ήλικία σας, έχουν χαλάσει κόρμον...

— Τό ξέρω. Εγώ όμως...
— Δεν είνε κτήμα ναρίνετε να περν' έτσι ό καρδός;... Θα τό μετανιώσατε άργότερα...

— Μά! εγώ θά γίνω καλόγερος!
— Και γελώντας, ό νέος σηκώθηκε και κήθισε όπλα της στον καναπέ. Της έπιασε και τό χέρι.

— Ναί, από κείνους είστε! φαίνεσθε! τού άκοιρήθηκε με χαρά ή Μιμίκα σφίγγοντας τό χέρι του.

— Άλλά ό Τζών τραβήξε τό δικό του, σ' α να τό μετανιώσει. Τραβήχτηκε μάλιστα λίγο άπό κοντά της. Έξακολούθησε όμως να της κοιτάζη τό στήθος. Όμοιωμένον αυτό τό άρεσε. Κι' άν ήθελε να τόν πιάνη, ούτε γάμμα, ούτε τίποτα! ή Μιμίκα έπρεπε να μεταχειρισθ' ή τά δόλομα τό στήθος της.

— Τό έβλεπε, τό καταλάβαινε. Άλλά πως; Δεν ειχε άκόμη τόσο έπισκομιά, ώστε να τραβήζη κοντά της έκείνον τό παιδί, ή να πείση άπάνω του κατά λάθος και να τό κάμη ναγγίξη έκείνους τις σφαίρες που κοίταζε.

(Λογ' ο θεού)

ΜΑΜΑ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.

Νά έξη μια κυρία χήρα έναν κύριον χήρον ό όποιος να την συνηθή, θεωρείται μεγάλο κελεπούρι. Άν μάλιστα ο κύριος αυτός είνε άρκετά πλούσιος ώστε να ικανοποιή όλα τά καπρίτσια της κυρίας, τόσο τό καλύτερο. Όταν όμως, κατά περιστάσιν, ό κύριος είνε γέρος και ή κυρία είνε νέα, τότε πιθανόν μεν ό κύριος να μ' ή ένθουσιασμένος, ή κυρία όμως δεν μείνει καθόλου. Και όταν άκόμη ο κύριος είνε ζηλιάρης και δεν άφρίνη την κυρία να πιθή ένα συμπληρωματικόν έραστήν, τότε τά πράγματα άρρίζουν να σκουραίνων έκαρβώσ.

— Κάτι τέτοιο συνέβαινε με την νεαράν χήραν, κυρία Μιλίαν Ήλαου, και τόν γηραιόν χήρον, κύριον Λουκάν Άγέλαστον.

— Αυτός ό γεροζηλιάρης, την έπειροποιεμένον όσο μπορούσε, αλλά πάντα, άμα είνε κανείς γέρος, δεν φθάνουν αι δυνάμεις του για πολλά πράγματα. Ύψματα; Και είνε έπιμέτρον δεν την άφρινε να ξεμυτίσθ' ή βημα χωρίς την έπιτήρησίν του, από την μονοκατοικίαν που της ειχε νοιώσει.

— Δεν μπορώ να καταλάβω, με την αλήθεια, πως σέκαπονται αυτοί του είδους οί κύριοι, που κλειδώνουν έτσι της ματρώσεως τους, τη στιγμή δεν είνε είνε θύσι να της ικανοποιήσουν. Άμα πεινά ήνας ύπερήτης του, τί κάνουν; Τόν κλειδώνουν μέσα πειναμένον ή τού δίνουν φραγ' ο χούρο; Φουκιά, τό δεύτερο... Γιατί λοιπόν άμα πεινά για έρωσ ή ματρώσεως των, δεν της δίνουν να χορτάσι; Μήπως έχουν; Θά μου πείτε. Έ, μά τότε πρέκει γ' άνεχθωναι έκείνους που έχουν να τούς βοηθόν, κι' όχι να την κλειώνουν μέσα την γυναίκα πειναμένη.

— Για να ξέρετε όμως, θά σάς πώ κάτι, έτσι με ταξ' α σας, χωρίς να είνε άνάγκη να πάτε να τό μαρτυ

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Ο Πάλλ Μαλαίν είχε περάσει όλη τη νύχτα στο Καζίνο, είχε κερδίσει... Όταν βγήκε, άπεφάνισε, σπουδο κομηθι να κάρη ένα γυρο στην άκοροαλιά... Ήταν μιά άκοροαλιά άποτομη, τοιχοιομένη άπο βράχου...

—Ο! συλλογιζόταν, ν' άπαλήσω μιά γυναίκα έκει, στην άμμοαλιά... μιά γυναίκα!.. άχι άν έκεινες τις κουλες της πόλεως, με τα βαμμένα πρόσωπα, άλλα ένα κορίτσι του λαού, ευρωστο και γερό, και μαυρισμένο άπο τον ήλιο!...

Καθώς συλλογιζόταν αυτά διέκρινε έκει κοντά, έπάνω στοδ βράχου, μιά γυναίκα που κρατούσε ένα πανόρι. Ένα σκοδρο μαυτήι έκρυβε το πρόσωπό της, άλλ' άπο το τεκλιότα και λιγερό κορμί της φαίνονταν να ήταν νέα. Όσοι όλες ή φασοπούλες του Σαιντούς, φορούσε πάνω άπο το φουσαίνι της μία πλατιά κωλότα μαριά που της άνέβαινε άπο τα γόνατα έως στη μέση. Και όταν έσκυβε, ή κωλότα κολτούσε πάνω στο κορμί της και έφατέρονε τις μεστομωμένες γραμμές του...

—Νά το κορίτσι που ζητούσα! φώναζε ο Πάλλ... Μά την άλήθεια, θα τολήσω... Πέρασε άπο κοντά της, και την κοιτάζε κολιμερά. Δέν ήταν πολύ άμορη, άλλ' ήταν όλη νεάτα και ζωή, και την έπόθησε φλογερά. Έκεινη, άδιάρρη, έξακολουούσε το φάρεμά της. Πέρασε άπο ένα σ' άλλον βράχο, και σκυφτός έξοκώουσε, έπιθέδα με το σφυρί της τις άχβάδες, που πέφταν μέσα στο κανέρι της. Ο Πάλλ την κοιτούσε με καρδιόχτυπο, μί ήρωοντας πώς να έκδηλώση τον πόθο του. Άκότομα, έβγαλε άπο το πορτοφόλι του ένα χαροτόμοιο, της είπε:—Νά! σου το δίνο, άν θέλεις νάρθης μαζί μου σε κείνη τη σπηλιά. Και της έδειξε μιά σπηλιά πίσω της, στον βράχο.

Έκεινη άνεσηκόθησε, κοιτάζε το δικλωμένο χαροτόμοιο και δέν άκορίθησε. Έκεινος το έδεικλωσε και το κουνούσε:—Είπε έκατοστάρικο!... έκατοστάρικα!... είνε διά σου άν θέλεις νάρθης!

Έκεινη κάρφωσε τα μάτια της στα μάτια του Πάλλ, χαμογέλασε και είπε με άφέλεια:—Θάρδο.Και παύοντας το κανέρι της, τράβηξε ήσυχα προς την σπηλιά. Όταν έκείνος βρόθηκε κοντά της στη σπηλιά, στάθηκε όλίγες στιγμές και την κοιτούσε βουβός. Τώρα που την είδε στη διάθεσή του, δειλούσε. Η προθυμία με την όσολά δέχτηκε την έφρόβιζε και ή άλλόκοτη ματιά της, τον άνησυούσε: την ρώτησε:—Πώς σε λένε;—Γιανούλα.

—Ο πατέρας σου είνε φαρός;—Έχει τράτα δική του. Έγώ μαζόνω στρέδια όταν άποραβιδώνται τάνερα, και τ'άπουλδ. Θέλοντας να μάθω όλα τα δικά της, την έαυοφώτισε:—Και το βράδυ;... Δισακεδάεις;... πώς περικατομέτις φίλες σου;... μέδον φίλοσου; Έκεινη χαμογέλασε μελαγχολικά:—Τά κορίτσα και τ'άγορία μ' άφίνουν μονάχη, με λένε τρελλή. Κι' έτσι έρχομαι και κάθομαι έδω στην άκοροαλιά και άκούω στο βογγητό της θάλασσας τη φωνή του Γιάννη μου που μου λέει λόγια τρυφερά...

—Αδός ο Γιάννης, είν' άγαπητικός σου;—Είν' άρραβοναστικός μου, και τον λένε πώς πέθανε. Ήταν στην τράτα του πατέρα μου μιά νύχτα που είχε φοροτούδα τον συνεπήρε ή θάλασσα και τώρα είν' έκει... Μά θα ξανάρθη... τον προσμένω!

—Και τον άγαπούδες;—Τά μάτια της νετάζαν φλόγες. —Ο! να! τον άγαπούσα και μ' άγαπούσε... —Και άσ' τον κειρό που... έφυγε, κανείς πειά δέν σε φίλησε;—Κανείς. Α! να! έδω και κάρμσοον κειρό, μιά βραδυά, κοντά στο Καζίνο, κάποιος μ' έκασε άσ' τη μέση... Ο, τι κρόνο που ήταν το φίλι του! Γνωρίζω τρυφερότητά. Ένας γέρος με κρατούσε, ένας γέρος άσημημοήτος, όλο κωκίνιος. Όταν είδα πώς μ' όλα τα παρακάλα και τις φωνές μου δέν ήθελε να μ' άφήση, άραξα το παουδοτι μου και του τώφερα μ' όλη μου τη δύναμη στο κεφάλι... Άκόμη τον θυμύομαι και έπιθέζω.

Ο Πάλλ θυμήθηκε που είχα διαβείθι είνε έφημεριές ότι κοντά στο Καζίνο βρόθηκε ένα βράδυ κάποιος γέρος σκοτωμένος... Όταν αυτή τον είδε σκοτώσει... Τώρα ή κόρη άρχιτούσε να του κινή το ενδιαφέρον. —Νά, του είπα δείχνοντας το χοντροκάπουτο της με τούτο... Έκεινος αλοδάνθησε άνατριχίλα. —Κι' έμένα, της είπα, άν θέλήσω να σε φιλήσω θα με σκοτώσης; —Όχι. —Γιατί; Έκεινη τον κοιτάζε με τα μεγάλα και άρηρημένα μάτια της:—Γιατί;... δέν έξω... Γιατί είσαι νέος, του είπε ύστερα χαϊεύοντας το μέτωπό του, και δέν έχεις άσπρα μαλλιά... και μοιάζεις με τον Γιάννη μου... το βλέπω στα μάτια σου που με κοιτούν... Ο Πάλλ, με καρδιόχτυπο, συλλογιζόταν: «Είπε άτιμία, αυτό που κάνω... Τούτο το κορίτσι δέν είνε στα λογικά του... Άλλ' ο πόθος του κεντινίζου τους διαταγμούς του. Ξαπαλώθηκε χάμω σμά της, την έβιασε άπο την μέση. —Λοιπόν, θέλεις να σε φιλήσω; της είπε. —Ναι. Της έβιασε τα μαλλιά. Της πήρε το κεφάλι με τα δύο του χέρια, της έδωσε ένα φιλι παρατεταμένο... Μέθωσε στον έρωτά της... Άφου ή μέθη του διαλύθηκε, σηκόθησε, άγριζε το πορτοφόλι του, της έδωσε το χαροτόμοιο που της έποσέθησε... Έκεινη το άπόθησε περιφρονητικά, με κανένα τρώσο δέν έπέθεσε να το δεχθί του είπε μόνο:—Δός μου αυτό το λουλουδι πόχης στη μενούτοια σου. Της έδωσε τον μενετό του. Τον κάρφωσε στα μαλλιά της και του χαμογέλασε. Την φίλησε στο μέτωπο και θέλησε νάρθη άσ' τη σπηλιά. Άλλ' έκεινη τον κράτησε άπο το μπράτσο. —Ο! μείνε άκορη μαζί μου! Έκεινος άρχιτούσε να νευράζει. —Πρέπει να φύγω, της είπε ή θάλασσα άρχιναί να φρουσκώνει, θα γεμίση τη σπηλιά, θα χαθείμε. —Ο! έχομαι κειρό άκορη, του είπε έκεινη ίκετευτικά. Μείνε!... Τον τράβηξε κειρό δυνατά, τον έπεχρέωσε να καθίση πάλι κοντά της. —Φίλησέ με... πάλι... όσος προητέρα!... Ο Πάλλ, που του άναψε πάλι ή έκιδθυμία, έμεινε... Όταν σηκόθηκε αλοθανόταν ένα μεγάλο βάρος στο κεφάλι... Ξανάφανε, και άκοκομηθήσε στα γόνατα της κόρης. Μία ύγρασία που αλοθανόταν στα πόδια τον έκανε να τιναχθί έπάνω άκότομα, και ξεφώγισε άπο την φωνή του όταν είδε ότι ή θάλασσα τον είχε περιζώση. Η κόρη, καθιστή στην άμμοαλιά, Κι' έτσι έρχομαι και κάθομαι έδω στην άκοροαλιά και άκούω στο βογγητό της θάλασσας. —Μά είσαι τρελλή! της φωνάζει έκεινη. Έβλεπε που ή θάλασσα φούσκωνε. Γιατί δέν με ξυπνούσε;... Είπατε χαμένοι!... Θέλησε να όρηση έξω άπο τη σπηλιά. Άλλ' έκεινη τον τράβηξε δυνατά, τον ξανάρωξε χάμω... Έκασε άπάνω του με κάρφορα και τον καταφιλούσε. —Γιατί θέλεις να φύγης; Ο! μ' ή φοβόσαι, ή θάλασσα δέν είνε κακιά, δέν δά μ' άς κείνη κακό! Ο Πάλλ ξεκόλλησε άπο τα χέρια της τρελλής και έτρεξε να φύγη. Ένα κύμα τον άναποδογύρισε. Καθός ζητούσε ν' άνασηκοδηθί, άγριέμένος, άναμαλλισμένος, ή τρελλή τον άγκάλιασε:—Βλέπεις... δέν θέλει ούτε ή θάλασσα να σ' άφήση να φύγης! Έφαρνα ή τρελλή χλωμίωσε, τον κοιτάει με μάτια άγρια, και φωνάζει:—Ο γέρος!... είν' ο γέρος... Ξανάθρε!... με τ' άσπρα του μαλλιά. Τρελλός άπο τον τρώμο, άκούμησε πάνω της για να σηκωθί. Η τρελλή ξεφρόνησε:—Μά κρατάει... δέν θέλει να με κρατήσει. Θέλει πάλι να με φιλήσει... Ο! Και βγαίνοντας το χοντροκάπουτο της, του έδωσε ένα τρυφερό χτύπημα στο κεφάλι... Ο Πάλλ ξανάπνεσε χωρίς να κουνηθί κειά. Η θάλασσα κοκλίνισε άπο αίμα. Χαρούμενη τώρα ή τρελλή γελοούσε. Καθιμενή κοντά στο πτόμα, τόσφιγγε με πόθος, νομίζοντας τώρα πώς άγκαλιάζει τον άγαπημένο της τον Γιάννη... Θα σε γαυούρσο στον ύπνο σου με το τραγούδι που άγαπούδες... έλεγε. Και άρχινησε να τραγουδάει ένα μορότονο τραγουδι του τόπου της, που μοιάζει με μοιρολόδι. —Θά δαδούχη γάτατα κάτα καινούργιο να σε κανείς για τις νύφαιες, έφάσαν και μιά άσ' πότες μενι στη γη.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τά σκλαβωμένα σου έξελεύσαν μαλλιά, φραχούλα μου, άσ' το παθρο σου μαυτήι, κι' ή χειμωνιάτικη τα χάρδνε άντηλιά, κλωμή σάν άσ' άρόστωτο άχνο κλωτήι.

Κάτω άσ' τη μαραμένη μας κληματαριά το χέρι σου στο χέρι μου άκουμπουσε κι' ήταν ή μόνη σεαίλουδα άσ' το βοριά που έσοδή και στον ήλιο άκόμα έξοδος.

Δάκρυα και λόγια δέν έβγαίνανε σικρά τα σούτε το θλιμένο χωριό μας, μ' έκοίταζες βουβή και τα ξερά κλωτάρια μόνο έλεγαν το κειμό μας.

Κοντά μας κι' ή μανούλα σου ή γορή, σκυφτή μαυροτυμένη δίπλα έκει στη θύρα, άχ! έσαι όσος στεκότανε, βουβή κι' αθή, του χωρισμού μας έμοιαζε τη μοίρα.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Στά γιμνά δέντρα το φθινόπωρο άκουμα ά—ό παγωμένος άνεμας, μετανοιωμένος που σκότωσε όλα τα τριαντάφυλλα, παρασπονίμα και υλοζιάζει προς τον θάνατο.

Ο έρημωμένος κήπος μ' άσ' όσων προόσωπο άγροφών σου πεθαίνει—και πάνω στα φύλλα άκούγεται της νύχτας το περπατήμα. Ο θεός βοηθός, γιατί ή σκιά σου δά ξαναγυροήσ' άνατριχιάζι άπο φωνές και μοιρολόγια. —Κι' άπο τώρα ή κωμάνα σου ήολογιά θροει μέσα μας σάν κείνο άθημα!

Και την όρα σου σμίγουν τα χέρια μας σιό σφυρά, δέν άκούσε στο χαμηλό και βουβό ούρανό το φτερούγια του κλωκαρισού που φεύγει, (Job Imbert Vier) Δέσποινα

ΠΕΡΑΣΕΣ

Πέρασε. Κι' έγω, για ν' άσφύγη το χαριετισμό σου προσκοιτήθηκα πώς δέν σε είδα. Γύρισα το κεφάλι μου κι' άρχισα να φαναράφ και να γελοό δυνατά με τη φίλη μου για να μ' άκούσης.

Κ' έσύ μ' άκουσε. Μά περήφανος, καθός είσαι, ούτε γύρισε και κοιτάξες. Το νευρολόμοσ κίνημα των όμων σου και το ταχά άνοιγόκλειμα των βλεφάρων σου μ' άρνηκαν να νιώσω όλη την ταραχή που στον ήχο της φωνής μου αίστανόθησε.

Κι' ή καρδιά μου πύθησε μέσα μου παραξένα. Γιάννανα 7)9)21. 'Ανυπόταχτη

ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΛΙΤΑΝΕΙΕΣ

Βουβιάσου κότε μέσα μου που μουχύνιες άγάπη σ' άλλόκοτες νυχτιές, Κι' είνε γλυκό καρδιά βολά-τό που στον το δροαλίμα μακρυνά άσ' τις όρνιές.

Άκόψε, ναί, νοστάλησσα, τη κροτινή ζωή μου στο πάρο το βαθύ. Μαζί μ' αθήνη που σάρακας σπάθη στη σολχορής ν' άγαπηθί. (λοή μου

Ο θρήσκιος άς γίνη ο πόθος μου κι' ή ήδονή σ' άγνό σου το κορμί, [συντριμμι άς ήσηπντόμοσ σάν άρνι της κειθυμής τ'άγοριμ μπροστά σου άδράνη και γεγί της νιότης μου ή [όρμη!...

Παρθένα έόενα 'πόθησα σάν για στεργή ήδονή ένα σπυό φίλι [γί μου άσ' τα μελένια χείλι σου, να κάρη τη φωνή μου, κι' έτσι να όρβύσωνε μαζί χονδών πόθοι, σπαίλι 'Αργουστόλι 1921 Στέφανος Λαβάνος

ΣΤΟΥ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ ΤΟ ΣΠΙΤΙ...

—Μ' άγάπη, μουλέγες, κρυφή τόνε ποθε ή καρδιά μου, γιατί έχει χείλια κωκίνα, μαλλιά και φρόδια μαδρα, πορροστασία κωκίληκισθ, μάτια που κλείνουν λαύρα... —Άκου, κυρά μου, σούπα έγώ, άχου! και μάθε το καλά πώς, μες στο σάτιζένοσ πτοχού σ' κεινασμένο σάτι, δέν κουβεντιάζουν για ψωμί. Γιατί με σάτι ένοσ πτοχού, μοιάζει κι' έμε ή καρδιά μου, σπειρό της σάιτας τα φίλια και μέθε, τε, [σπυό

—Μ' άγάπη, μουλέγες, κρυφή τόνε ποθε ή καρδιά μου, γιατί έχει χείλια κωκίνα, μαλλιά και φρόδια μαδρα, πορροστασία κωκίληκισθ, μάτια που κλείνουν λαύρα... —Άκου, κυρά μου, σούπα έγώ, άχου! και μάθε το καλά πώς, μες στο σάτιζένοσ πτοχού σ' κεινασμένο σάτι, δέν κουβεντιάζουν για ψωμί. Γιατί με σάτι ένοσ πτοχού, μοιάζει κι' έμε ή καρδιά μου, σπειρό της σάιτας τα φίλια και μέθε, τε, [σπυό

—Μ' άγάπη, μουλέγες, κρυφή τόνε ποθε ή καρδιά μου, γιατί έχει χείλια κωκίνα, μαλλιά και φρόδια μαδρα, πορροστασία κωκίληκισθ, μάτια που κλείνουν λαύρα... —Άκου, κυρά μου, σούπα έγώ, άχου! και μάθε το καλά πώς, μες στο σάτιζένοσ πτοχού σ' κεινασμένο σάτι, δέν κουβεντιάζουν για ψωμί. Γιατί με σάτι ένοσ πτοχού, μοιάζει κι' έμε ή καρδιά μου, σπειρό της σάιτας τα φίλια και μέθε, τε, [σπυό

—Μ' άγάπη, μουλέγες, κρυφή τόνε ποθε ή καρδιά μου, γιατί έχει χείλια κωκίνα, μαλλιά και φρόδια μαδρα, πορροστασία κωκίληκισθ, μάτια που κλείνουν λαύρα... —Άκου, κυρά μου, σούπα έγώ, άχου! και μάθε το καλά πώς, μες στο σάτιζένοσ πτοχού σ' κεινασμένο σάτι, δέν κουβεντιάζουν για ψωμί. Γιατί με σάτι ένοσ πτοχού, μοιάζει κι' έμε ή καρδιά μου, σπειρό της σάιτας τα φίλια και μέθε, τε, [σπυό

—Μ' άγάπη, μουλέγες, κρυφή τόνε ποθε ή καρδιά μου, γιατί έχει χείλια κωκίνα, μαλλιά και φρόδια μαδρα, πορροστασία κωκίληκισθ, μάτια που κλείνουν λαύρα... —Άκου, κυρά μου, σούπα έγώ, άχου! και μάθε το καλά πώς, μες στο σάτιζένοσ πτοχού σ' κεινασμένο σάτι, δέν κουβεντιάζουν για ψωμί. Γιατί με σάτι ένοσ πτοχού, μοιάζει κι' έμε ή καρδιά μου, σπειρό της σάιτας τα φίλια και μέθε, τε, [σπυό

—Μ' άγάπη, μουλέγες, κρυφή τόνε ποθε ή καρδιά μου, γιατί έχει χείλια κωκίνα, μαλλιά και φρόδια μαδρα, πορροστασία κωκίληκισθ, μάτια που κλείνουν λαύρα... —Άκου, κυρά μου, σούπα έγώ, άχου! και μάθε το καλά πώς, μες στο σάτιζένοσ πτοχού σ' κεινασμένο σάτι, δέν κουβεντιάζουν για ψωμί. Γιατί με σάτι ένοσ πτοχού, μοιάζει κι' έμε ή καρδιά μου, σπειρό της σάιτας τα φίλια και μέθε, τε, [σπυό

—Μ' άγάπη, μουλέγες, κρυφή τόνε ποθε ή καρδιά μου, γιατί έχει χείλια κωκίνα, μαλλιά και φρόδια μαδρα, πορροστασία κωκίληκισθ, μάτια που κλείνουν λαύρα... —Άκου, κυρά μου, σούπα έγώ, άχου! και μάθε το καλά πώς, μες στο σάτιζένοσ πτοχού σ' κεινασμένο σάτι, δέν κουβεντιάζουν για ψωμί. Γιατί με σάτι ένοσ πτοχού, μοιάζει κι' έμε ή καρδιά μου, σπειρό της σάιτας τα φίλια και μέθε, τε, [σπυό

—Μ' άγάπη, μουλέγες, κρυφή τόνε ποθε ή καρδιά μου, γιατί έχει χείλια κωκίνα, μαλλιά και φρόδια μαδρα, πορροστασία κωκίληκισθ, μάτια που κλείνουν λαύρα... —Άκου, κυρά μου, σούπα έγώ, άχου! και μάθε το καλά πώς, μες στο σάτιζένοσ πτοχού σ' κεινασμένο σάτι, δέν κουβεντιάζουν για ψωμί. Γιατί με σάτι ένοσ πτοχού, μοιάζει κι' έμε ή καρδιά μου, σπειρό της σάιτας τα φίλια και μέθε, τε, [σπυό

ΣΜΥΡΝΙΑ Η ΑΘΗΝΑΙΑ;

Και αυτήν την εβδομάδα οι ψηφίζοντες άπο της 'Αθηνάιας ύπεροπουν. Έπειδή όμως πολλά παρακλήσεις μού έρχονται εκ Σμυρνης ν' άναβάλλω την λήξη του δημοψηφίσματος δά να έντεινόν τις προσκαθείας των ό άπερ της Σμυρνης, άπερσάω να παρατείνω επί μίαν άκόμη εβδομάδα την ψηφοφορία. Και άν μ' έδω μέχρι της προσεχούς Τρίτης ότι άρχίζει να ύπεροπεί ή πόλις ή Σμυρνια, τότε θα δώσω νέαν παρράσιον. Έάν όμως ύπεροπείση και πάλιν ή 'Αθηνάια, ή ψηφοφορία θα λήξη όριστικώς, χωρίς κωμίαν άλλην άνάβολην. Παρακαλώ τας 'Αθηνάιας να μη θεωρήσουν ός μεροληψίαν μου ύπερ της Σμυρνης την παρράσιον αυτήν, ή όποια δίδεται μόνον και μόνον δια ν' άνοιχθούν και τα τελευταία παρράσιον. Άς ιδούμε.

Ο κ. Θ. Κομηλιόης μού ύπερβάλλει μίαν ιδέαν, την όσολαν κατ' άρχην εύρίσκω καλήν. Μετά την λήξη του δημοψηφίσματος—μω γράφει—άν έπιτεχί ή 'Αθηνάια, τότε έπι τη βάσει φωτογραφιών τας όποιας θα σάς στείλων όσ' όφρατα 'Αιθίδια να έλεγη ή όρωσιότις έξ αυτών δι' ειδικού δημοψηφίσματος. Έκαστος ψηφίζων να σποδούθι το ψηφοδέλιόν του με 1 δρ. ή 50 λ. Όσοι όσπε, άν ψηφίσουν 10 χιλ. άνάργιστά, να συλλεχθί ένα άριστά σβαστόν ποσό το όσοιο θα προσερεθί ός δάρον εις την έλεγκρομήτην.

Προμήτιν δια του ύποδεικνυόμενου τρώσο δέν είνε δύσκολον να συλλεγη ένα σποδόν πέντε ή περισσοτέρων χιλιάδων δραχμών, δηλαδή μιά μικρά προζοία δια την έλεγκρομένη όρωσιότην. Άπόδω. Είς τούτο μάλιστα θα ήτο διατεθειμένη ή 'Σφαίρα' να προσθεσά ή άλλα ίδικά της δάρα. Το ζήτημα είνε ότι ένα τέτοιο δημοψήφισμα μπορεί να διεαχθί μόνον έπι τη βάσει πολλών και καλών φωτογραφιών οι όσοια θα δημοσιευθούν εις την α. σελίδα συνεχών φύλλον της 'Σφαίρας'. Έν συνεκεία, μόνον άν αν ενδιαφερόμενοι 'Αιθίδιας με βεβαίωσιν ότι είνε διατεθειμένοι να στείλων άριστάς φωτογραφίας των, θα ήμπορούνα να προκηρύξω αυτό το δημοψήφισμα, διότι όσος είνε φανερόν, θα πρόκειται περί σφοδράς εκ μέρους μου προσκαθείας, άκατούτες άνάλογον και εκ μέρους των προσκαθείων. Αι ενδιαφερόμενοι ζς μού γράφουν τας σκέψεις των εκ' αυτού θα ιδώ τι είνε δυνατόν να γίνη.

Δέν ύπάρχει χόδος για ποιήματα, τ. Μ. Λάσκαρι.—Στείλε μου, κ. Κ. Γεωργιάδη.—Έλαβα την φωτογραφίαν σας, δις 'Ελβίρα. Την κρατάω και, άν μαζευθούδ άριστάς, βλεπούμε. Έως τώρα έχω λάβει έξ άπο την πατρίδα σας, άλλα χρεαίνονται και άλλες.—Δέν έκροκίετο περι εφραίας, δις Στάσος Σακαλιή. Η συνδρομή διωρθώθη.—Τι μού έγράψατε, κ. Δ. Ζήσης;—Έχετε τας προσήσεις του 'Αγαθαγγέλου, δις Σμαράγδα Κ.—Είς κάθε φίλον μίαν φωνά άναφέρεται το κάθε όνομα, άνεαρχήτως του άριθμού των ψηφοδελτίων, κ. Γ. Νιφόρος.—Δέν έχω την σχετικην άδειαν για να σας το είπω, κ. Θ. Καλογερόπουλε.—Δέχο έχετε, δις Άελα Λαμπίδου.

Μέχρι της έσοκρας της Τρίτης έλαβα τα κάτωθι ψηφοδέλια. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΙΑΣ

Ίωάννα Βασιλειάδου, Π. Τσονάκης, Γ. Βόμβας, Γ. Λεονταρίδης, Ι. Κουλαδίτης, Ε. Τζορόπουλος, Γ. Βουνοπούλου, Α. Βλαβιάνος, Σ. Άργυροπούλου, Σ. Άγαπητός, Α. Παχίνης, Καίτη και Άννα Κοκκίνου, Άννα Μοσχωνά, Στάσος Μπαλόγλου, Σ. Τομησιέλης, Τασία και Καλλιόπη Καρατζά, Βενετία Βήγα, Ν. Γάσπαρης, Μ. Πετρογιάννης, Α. Ρίζος, Σμαράγδα Κιλαράτη, Β. Χριστίδης, Π. Καραπίτσος, Π. Δουλάς, Α. Τσαουροπούλου, Κ. Μαυρατίδης, Γ. Τσαμαδίδης, Β. Σταμπολιάδης, Χ. Καραφοτιάς, Ματίνα Μιχαήλ, Ι. Άχελία

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ

Ι. Χαρίτος, Γ. Καρβουναράκης, Νούλα και Χρυσούλα Γοσπάκη, Γ. Μαντζιάνης, Σ. Ραγκούσης, Ο. Ζερφός, Ε. Τριτόνης, Σ. Γρηγορίου, Κ. Παναγιώτου, Κ. Πέτρος, Ε. Τσόντος, Έλένη Καρίνη, Κ. Γαρούφαλος, Α. Καρασιμάδης, Α. Λόνος, Α. Πλόσκας, Ο. Καραγιάννης, Ν. Βούγγαλοπούλου, Μ. Παυλιόπουλος, Η. Χορσάκης, Έλλη και Μαργαρίτα Άλεξίου, Α. Βιάγος, Ι. και Ε. Βουσιγιάνης, Έλένη Λειβαδάρα, Ν. Σπανός, Α. Τσανής, Γ. Νιφόρος, Α. Κατακόνης, Ι. Γραμψής, Βιβή Μιχαλοπούλου, Ι. Συντελής, Ι. Τουνοβάρας, Κ. Παπαγιαννίκοι, Μ. Γεωργιόπουλος, Β. Κοκκίνοπουλος, Φ. Αϊός, Μαργαρίτα Σταυροπούλου, Ο. Κοντοθανάσης, Σ. Τσατσούλας, Ι. Κωνσταντινίκοι, Θ. Άλεξόπουλος, Α. Κασσιανής, Σ. Ράκης, Κ. Παντίνης, Ι. Δημάκος, Ν. Άρκοιυλής, Γ. Μπουτλάς, Ι. Κυριακίδης, Β. Χρυσάνθοπουλος, Φ. Τενεδιός, Μ. Κυριάκος, Κ. Μαυραγιάννης, Γ. Καψής, Γ. Μπακανάκης, Α. Γαλιγάλης, Ν. Τσιμόπουλος, Β. Κάσμος, Ι. Πυργιότης, Γ. Οικονομούλου, Ε. Λιναρόλης, Α. Μπαργέλης, Ι. Σπηρέδου, Θ. Κορκαλιός, Α. Κολιόπουλος, Μ.

ΣΦΑΙΡΑ

Έφαρος, Τ. Καλογερόπουλος, Δ. Στεφανόπουλος, Στάσος Σακαλιή, Ι. Καρατζάκης, Δέσποινα 'Αριόνης, Άρίστη Ρήγου, Κατίνα 'Αριόνης, Άρετη Βοϊράη, Μαρία Καλαματιανού, Κ. Μάστορας, Α. Παπανικολόπουλος, Μ. Μαντουβάλος, Ήγηλόπη Κουτούρου, Γ. Αμπεροπούλου, Έλένη Άναστασίου, Α. Τζαμτζής, Α. Ζαροβίτης, Γ. Άλεξανδρίδης, Α. Παπαευθυμίου, Ε. Μπετής, Β. Μαργαρίτης, Ε. Σκουρλέτος, Κ. Μαστρογιάννης, Μ. Μιχαήλ, Γ. Νομικός, Ειρήνη Ρίσα, Ν. Σωχνης, Γ. Παπάς, Α. Αδελφής, Η. Δημητριάδης, Χρυσούλα Δέση, Σ. Μαργαριταροπούλου, Ε. Γαριός, Γ. Καπαλιώτης, Κ. Μπαρμπαλής, Α. Κουβαράκης, Γ. Κατράκης, Ν. Κακούρας, Ο. Διμαντόπουλος, Μ. Σωτήροζ, Άναστασία Βαμβαλέκη, Μ. Αουλιές, Π. Βλαχογιάννης, Α. Μπέλας, Κ. Τραβελιάς, Ε. Βούτσας, Ταϊνέτη Χουλιαρά, Π. Βλασοπούλου, Α. Δελιάνης, Ε. Φορτζής, Κούλα Χαλιούλα, Ν. Σκουρμπέος, Γ. Ζαγρός, Γ. Νικολόπουλος, Γ. Κούδουρας, Δέσποινα και Μαρία Κακλειδάκη, Κ. Παπακωνσταντίνου, Ν. Καρασιανής, Ίσμήνη Παγκάλου, Κ. Παπαγιαννίκοι, Άϊσα Κολλαρόν, Άδωα Οικονομού, Ι. Σαφιλιάνης, Ι. Πασιουλής, Ν. Φαρούτης, Κ. Ρουσσός, Γ. Γιαννιολάτος, Θάλεια Τάγκη, Ντίνα Ζώγα, Π. Μπινιός, Γ. Άρχεινιάνης, Κ. και Ο. Ράδου, Α. Λαμπαροπούλου, Αντιγόνη και Πουλιχερία Σταματοπούλου, Α. Χορτιάτης, Μάρθα Παναγιωτοπούλου, Χαρίκλεια Άλεξανδροπούλου, Νίνα Ξανθοπούλου, Ρίτσα Παρίδα, Ι. Κουβέλης, Γ. Παπαδόπουλος, Α. Καρατόλας, Α. Τσαντλής, Δ. Ζάρος, Ο. Μπαχράνης, Antonio, Γ. Καρβαλάς, Βάσω Καλαρατάκη, Σ. Σαφρατζής, Ν. Φραγκούλης, Κ. Γεωργιόπουλος, Κ. Κονυβίδης, Α. Φάγκος, Α. Δασκαλάκης, Ε. Διδασκάλο, Ν. Σιαροβάνης, Γ. Μαντζιάνης, Α. Αραζάκης, Φανίτα Άγγελοπούλου, Α. Καρατζής Νίνα 'Αθανασίου, Κ. Πετρακίης, Α. Μπαζής, Έλένη Πετρούτσου, Β. Βογιατζής, Ν. Δικόπουλος, Α. Ντινούλης, Γ. Καραλιώρης, Έλλη και Μαργαρίτα Άλεξίου, Ν. Άνεσιου, Άδριανή Κρασερά, Κ. Παναγιώτου, Κ. Κανελόπουλος, Γ. Φεργάνης, Ε. Βελισσάριος, Νίκη Νεφελίτη, Α. Μιγέλης, Φούλη Κρίνου, Η. Βιβήκης, Ε. Μαροκούλου, Α. Λουκοπούλου, Ε. Ξαλήρη, Β. Γουγιόλης, Γεωργία Κανελοπούλου, Μαρίνα Θωμοπούλου, Γ. Κοντουνας, Ν. Άρμακόλας, Φ. Άθανασόπουλος, Μ. Κωνσταντινίκοι, Α. Καλλιόγος, Ι. Σαβής, J. Petakis, Άφροδίτη Τοιμακωνιάννη, Γ. Γεωργίου, Π. Μητρογιαννοπούλου, Ι. Λιάκος, Ι. και Τ. Γκούκος, Φ. Κουδάκης, Άγρίου Νικολάου, Π. Χιώτης, Άγγελια Δευτεροπού, Δ. Παπανικολόπουλος, Μαργαρίτα Μίχα, Σ. Στεφανίδη, Φιλίω Λυγέρη, Α. Γραμματιός, Α. Παπαναστασίου, Κ. Μαργαρίτης, Τ. Κωσμητοπούλου, Γ. Σταματοπούλου, Τ. Μπακιάνης, Λουλα Πριόνη, Α. Μαρωνίτης, Α. Ελεσσώνας, Α. Βενετής, Θ. Ρόδης, Τ. Χρυσάνθου, Φ. Κουτσοποδότης, Γεωργία Παράσους, Δομνίκη Ζαδέ, Α. Άρτεμις, Τ. Πετρονίτης, Α. Μπέτος, Α. Πακασωπούλου, Ν. Καψής, Κ. Άντωνίου, Α. Γιωμετακίης, Χ. Καραφακίης, Δ. Ξαλήρης, Σ. Έυσταθίου, Ν. Λύκαρης, Γ. Βιλιαντώνης, Γ. Μαγεράκης, Μ. Λουκάς, Ν. Κωστάκης, Π. Προκοπίου, Τασία Στραγγα, Σταυρούλα Μανουσία, Α. Φαραντάτος, Κ. Καρατζίδης, Η. Δημητριάδης, Ν. Πολυχρονίου, Μ. Μαρομάκος, Κ. Άνδρίκος.

Κατά ληρθείσαν γενικώς άπόφασιν, ή 'Σφαίρα' άπό του προσεχούς της φύλλου θα πωλείται προς 40 λεπτά. Άνάλογη αύξησις έπαφέρεται εις τας συνδρομάς. Οι μέχρι της 1ης Νομβρίου ύπόκροτες έγγραμμένοσ συνδρομηταί εις ουδέμιαν θα ύποκροθούδ άν αύξησιν μέχρι λήξεως της συνδρομής των. (Έκ του Λογισηρίου)

APPABWNEΣ.—Υπό τούς άρίστους οίονους έτελεσθήσαν έν Δουραβίω οι [άραβίκοι του φερέλκιδος λογαθοσ του Μηχανικού κ. Νικολάου Τσούση μετά της χαριτομένης δεσποινίδος Δόξης Ζιοφρα άνεφιάς του εκ Κων]πόλεως έμπόρου κ. Ν. Πιπλιλακοπούλου, διακονομένης δια τα δέληγητα και την άρτιαν μόρφωσιν της. Είς το ένάροστον ζεύγος εύχόμεθα ταχέαν την στήφιν. Ι. Κ. Β.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Τσοζανέ», «Γαλλική έκάνδαστας», «Α. Παριόνης», «Δεκανέες Πολυβόλων», «Πολυτυρανισμένος δαλίτης», «Άπόρροπος Πυροβολιτής», «Δε-βέντης», «Μάχη διδύμων λόφων», «Αθάνατο βρομ φαντασία», «Παρακονομένα Ναυαρία», «Πολυκαπής Όμηρος», «Μάχη της Ταμπούρουλου», «Μάτια που πλανεύουν», «Τε δετε κανιλλε».

ΔΗΛΩΣΙΣ

Κατά ληρθείσαν γενικώς άπόφασιν, ή 'Σφαίρα' άπό του προσεχούς της φύλλου θα πωλείται προς 40 λεπτά. Άνάλογη αύξησις έπαφέρεται εις τας συνδρομάς. Οι μέχρι της 1ης Νομβρίου ύπόκροτες έγγραμμένοσ συνδρομηταί εις ουδέμιαν θα ύποκροθούδ άν αύξησιν μέχρι λήξεως της συνδρομής των. (Έκ του Λογισηρίου)

APPABWNEΣ.—Υπό τούς άρίστους οίονους έτελεσθήσαν έν Δουραβίω οι [άραβίκοι του φερέλκιδος λογαθοσ του Μηχανικού κ. Νικολάου Τσούση μετά της χαριτομένης δεσποινίδος Δόξης Ζιοφρα άνεφιάς του εκ Κων]πόλεως έμπόρου κ. Ν. Πιπλιλακοπούλου, διακονομένης δια τα δέληγητα και την άρτιαν μόρφωσιν της. Είς το ένάροστον ζεύγος εύχόμεθα ταχέαν την στήφιν. Ι. Κ. Β.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Τσοζανέ», «Γαλλική έκάνδαστας», «Α. Παριόνης», «Δεκανέες Πολυβόλων», «Πολυτυρανισμένος δαλίτης», «Άπόρροπος Πυροβολιτής», «Δε-βέντης», «Μάχη διδύμων λόφων», «Αθάνατο βρομ φαντασία», «Παρακονομένα Ναυαρία», «Πολυκαπής Όμηρος», «Μάχη της Ταμπούρουλου», «Μάτια που πλανεύουν», «Τε δετε κανιλλε».

14 Σμυρνιά ή 'Αθηνάια ; 14

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μητρούση

ΤΟΥ ΛΙΕΟΥΝΤΑΡΙΟΥΝ

Προδίκω μ' π' λ' μ' Πού νά στά λιέου καί πού νά σ' μουλουγάου, ούρη κανερίνα μ' τούν άλλομουνου π' τράβ'ξα τούτ' τ' βδουμάδα, μί κάρ' μιλ-λιάδες π' μ' φόρτουσι στου κίφάλι μ' ικειός ού βλουημένους Κουσαν-τούλας τ'ς Γαρέφους ού σ'μπέθερος μ' μαδές άπ' τού Βραχούρ'!

Λαβαίνου, π' λιές, ιδώ κι πέντι μέρις ένα γράμμα άπου δαύτου, κι μάγραφε πώς έπουράσ'σι ν' άνοιξ' ένα μαγαζί, γιά νά βγάν' τού φουμί τ' ού φουκαράς. Τού λ'πόν ηδίλι νά ταμπέλα, άπουγραφή σά νά λιέμε, γιά τού μαγαζί τ', π' νά λιέη:

Μετ' Οινουκαφεραγειρονουκουσειον του «Λιουντάριου» τ' Κουσαντούλα τ'ς Γαρέφους. Πουλειτι κι κριδιάγ' γιά τά ζά.

Κι' ιμ'π'δής μαδές τού βάρτ'σι τού μαγαζί τ' Λιουντάριου, ηδίλι νάχ' ή ταμπέλα κι' ένα λιουντάγ' άπάν' ζουγραφ'μένον, έτσι γιά νά ν' ούμουρηφίτηρη. Γιά τούτου λ'πόν, μούγραφε νά πάου νά βρού έναν άπό δαύτ'ς π' φικαν'τε καλά ιδώ στ'ν Άνθήνα τέτοια λιουντάγια, γ'ταίτες κι' άλλα άγρίμια, κι νάν τ' παραγγεί-λου τ'ν ταμπέλα.

Γιω ού κηφαρός π' δέ σκαμπάζου γού ά-πό τέτοια, ήγη κατ' πρώτ'ου στ'ν ούδές Άν-θ'νάς νά βρού κάναν σουφαντζή, γιά νά μ' φικανή μαδές τ'ν ταμπέλα. Βρήκα έναν, μ' αυ-τίγους μούσιπ' πώς ότ' ή δ'λειά τ' εινι νά μου-ριαντζ' τ'ά ντ'βάσ'ετ' ή ότ' νά φικιάν' ταμ-πέλις κι λιουντάγια, μ' μ'έστ'ε νά πάου σ' έ-ναν φουτουγράφου. Πάου σ' έναν φουτουγρά-φου, αυτίγους ού θεούτούμ'π'ς μ' λιέει: —Δί-ζους νά μ' φέρ'ς τού λιουντάγ' πώς θέλ'ς νά στου φουτουγραφήσου;

—Τι λιές, ούδ'ε κοριμανταλά! τ' λιέου γώ.

—Λιουντάγ' μ' χαλιέβ'ς νά σ' φέρου;

—Ναισι κι νάν ζουτανό γιά νά βηηκαλό.

—Ούί ούί, κιαρίδα π' μί πλάκουσι! Μ' ικειό θά μί φάη στου δρόμου όσου νά τού φέ-ρου ιδώ, ούδ'ε χ'στιανέ τ' Θεού!..

—Τότινις φέρι ένα φόφιου.

—Μ' καλά κι πού νάν τούβρου, κι φόφιου.

—Λει στου ζουλουουζόν μουσειου.

Πάου στου ζουλουουζόν μουσειου, λίγου έλ'φι νά μ' άνδράξ'νι μί τού σκ'πόξ'λου φόντες τ'ς εικα τί χαλιέου.

—Νά πώς στου Μπουταράκου, μ' λιέει ένας φούλακας.

—Τι δ'λειά έχου στου Μπουταράκου ιγώ νέους άνθρουπους, ούδ'ε ζαγάρ; Δέ γέρας' άκό-μα γιά νά θέλ'νε βάψ'μου τ'ά μ'στάκια μ'.

—Άπάν' σι τι θέλ'ς νά γέν' ή άπουγραφή;

—Μ' έέρου κι γώ; Άπάν' σι λαμαρίνα άπου τούγνου δέ γένουντι;

—Έμ' τότι νά πώς στου ταιγκουγράφου.

Πάου στου ταιγκουγράφου, ικειός μ' έστ'λι στου συμβουλαιουγράφου νά κάνου τ' διαθή-κη μ' μαδές, γιάτι κόντιβαν νά μ' φύβ'νι τά μυαλά. Ό συμβουλαιουγράφου μ' έστ'λι γά βρού ένα ζουγράφου κι' έτσ' πάει λιέουνας τού πούτ' έρουσιάλιασα στα πουνάγια μ' ού μαν' τ'ς γιζιθόντας τού μινόν'χτα σάν τούν π'καλουμένον Ιουδαίου.

Τέλους μί τ'ά πουλλά, έδουκι ού Θεός κι ού άρέντ'ς ού Άη Σιάδαρους κι βρήκα έναν ζου-γράφου. Φόραγι ένα καπέλου τρεις άπθαρές πλάτου κι κάρ' μακρού μαλλιά σά γ'ναίκα.

—Γειά χαρά, ούδ'ε πατριώτ', τ' λιέου, εισι ζουγράφους μαδές;

—Μάλιστα, μ' άπουκρίντι.

—Τού ζουγραφίεζ' μαδές ικειές τ'ς ούραίεζ' χαλουμανίεζ' π' κουλλάν στα βιβλία;

—Όχι, κύριε, έγώ κάνω πανώ και ταμπλώ.

—Ταμπλάς κι παουόκια νά σόρθ' Ισένα, ούδ'ε χαίβάν' κουραιδέβ'ς μίτ' λιένα μαδές;

—Όχι, κύριε, δέ σάς κοροϊδέου. Ταμωλώ κάνω, δηλαδή πίνακας. Θέλετε κανένα πίνακα;

—Τι πίνακουλουγάς, ούδ'ε χαζέ, τ' λιέου, γιά δάσκουλου μ' άπέρασας μαδές! Μίνια ταμπέ-λα θέλου γιά τού μαγαζί τ' σ'μπέθερου.

—Ευχαρίστως κι πώς τήν θέλετε; Καλλιτε-χνικήν βέβαια.

—Τι θά εικη αυτίγου;

—Άηλαδή, πώς νά σάς τού πώ... σίκ.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Έπισθάντος τού χειμώνος και άρχαμένης τής ασιζόνος τού ποκεριου, έμβριτσιου, τού όποιου και λοιπών παιγνίων, έποίησαν τά εργαίγια χασών τά μαλλιά τής κεφαλής μου και τά γένεια. Και γάρ παίζονδες πένθε μετά δεκαριου καρδός και παρών έκ χειρός τατράδα τού οηγός (καρδ'ε κοινός) μεθ' άνδ'ε άσός, έξεσχαρτάριον τούτ'ν τού όποιου

Για τού κάλχου ύποκριτικώς διζην ζεφαριον. Οιδύοστ'εροι μετεβάλλου τρία, μεδέν ποιήσαντες και έν τοίς ώοίς των καθήσαντες, ό τέταρτος παρών τρία και ποιήσας φύλιον έλεξε παρόλιον, ό δέ τελεπταίος έχων τρείς άσσιδείς και βουλόμενος δύο χαριτιδείς έτυχε λαβείν'έξ τώνσχαρτωντ'ν'ημέτερονάσων, ήγουν και έποίησε τέτταρας και εικόν τειλιον έγώ εχράφασαον τά οέσθα, τούθ' όπερ μοί τά περιεβούτηξεν, λέγων μοι άν σοι άρεσση ξαναπέστα τού όποιου και έμεινον επί τάπητος, κοινώς ταπιον.

Ο Αγκαθάγγελος

—Δέ θέλω ούκα, ούδ'ε, μίνια ταμπέλα σου-εικα θέλου π' νά λιέει τού κι τού άπάν'.

—Πολύ καλά. Νά σάς τήν έτοιμάσω.

—Τήρα δώ όμως, θέλου νάχ' κι' ένα λιου-ντάγ' άπάν' ζουγραφισμένον.

—Λιουτάγ'; Δέν κάνει τίποτε άλλο; Κανέ-να σμιλλά;

—Τι γάν τού κάνου τού σ'κίλ; Γιω λιου-ντάγ' θέλου νά γουμίζ' τού μάτ'.

—Καλά, άς είνε κι' έτσι. Τώρα πέστε μου πώς τά θέλετε τού λιουτάγ'ι λυτό ή δεμένο;

—Τι έκαγς λιέει!

—Λυτό ή δεμένο;

—Δέ μ' λιές, ούδ'ε πατριώτ', άπου πότι τώ-παθες αυτίγου τού κάζου;

—Είδα μαδές πώς ελγα νά κάνω μ' ένα μου-λόν κι σ'κόθ'κα νά φύβ'γου. Όμους όσου γνου-στική εισι σύ, ούρη περδικούλα μ', άλλου τό-σου μουρλός ήταν αυτίγου, κι' ήξιρι κι παρά-ήξιρι τι λιέει, ού μιζιβέγγ'ς!

—Μην άνησυχείτε, κύριε, μ' λιέει και δέν έχω κάθις τίποτε. Σάς ρωτώ πώς τά θέλετε, γιάτι άν τού θέλετε λυτό θά κοστίση φτηνά, ένθ' δεμένο θά κοστίση άκριβώτερα.

—Γιατί, ούδ'ε;

—Γιά τά έξουδα τού σκoiνιού.

—Μέγας εισι Κύριε! Μ' σάμπους θάν είν' άληθ'νó μαδές τού σκ'νι κι τού λιουντάγ'; Ζουγράφ'μένον θάαινι, κι' είτι λ'τό είτι λ'τα-ρουμένον νά βουλά δέν έχ' φόβου νά φύβ'γ'.

—Όστε τού θέλετε λυτό;

—Νάκούγιτι λ'τό γιά νά πλιερώσου λ'γώτιρα.

—Πολύ καλά. Αθρο θάνε έτοιμη, φέρτε ένα εικοσιπεντάριου και θά σάς τήν παραδώσω.

Τ'ν άλλ' μέρα καίνου κι γλιέπου τ'ν ταμ-πέλα. Έκατατο πρόγραμμα ήταν. Μουγιές άπ' ούλα τά χρώματα, γράμματα ούραία, κι' ένα λιουντάγ' περιήφανου κι ντελμπεντέγ'νου μί νιά χιούτ' κι νιά ούρά ένα μέτρου μάζου.

—Χαλάλ' νά σ' γέν' τού κουσιπεντάγ'κου, ούδ'ε τσελεμπή μ', τ' λιέου, γιάτι μί δούλιε-φες καλά.

Κι παίζου τ'ν ταμπέλα ιπ' όμ' κι τ'ν κου-βαλιόν σπλι μ'. Ηταν άνήμια τ' Άη-Δ'μη-τριού, μινάλ' ή χάρι τ', π' θά νέρουσαν οι καλεσμέν' τού βράδ' γιά νά φάμ. Κι' ιμ'π'δής μαδές ή κάμερή μ' είνι κούτ'ξη κι δέ ζου-ράει πουλλά έπιπλα, έβαλα τ'ν ταμπέλα όξου στ'ν αυλή, όσου νά φέξ' ή μέρα τ' Θεού, νάν τ' στείλου στου σ'μπέθερου. Τ'ν άλλ' μέρα έπνάου μπουνόρα, κάου σ'μά στ'ν ταμπέλα, τ'ράου γιά λιουντάγ', ποθ' λιουντάγ'; Είχι λα-κισ' τ' άφ'λότ'μου. Τ' νύχτα ελχι λιανουβρέξ' μαδές, κι' άπ' τού νερού, άναλλήσαν οι λα-δομπουγιές π' δέν ήταν καλής ποιότη'ς κι σβύ-στ'κι τού λιουντάγ'.

Φουρτών'μ' πάλε πίσου τ'ν ταμπέλα κι γραμ-μή γιά τού ζουγράφου.

—Τ' είν' αυτίγου π' μ'όφιασις, ούδ'ε δε-

Τού Βλάμη εδ' παραφρασα

ΕΜΥΡΝΙΑ, ΡΕ!

Γι' και πώς δέ μοι σκάσατε, ρε άτθιδόφιλοι, λέω! γιάτι έγώ δέν τής χουέου κáτι τέτοιε παραφωνίεζ' και φάλτσοςτέεζ'—ξηγιέμαι περ' δημοφήριζμα; Σάς ρωτάς ποιά σάς άρέξει καλλίτερα, ή Σμυρνιά γιά ή Άθηναία, και σεις άπαντείτε: Άθηναία. Νά σάς βράσω τó γουστό σας και νά πιήτε τó ζουμί του, ρε άκαλαίστητα όντα που σάς δίνουνε μιά φραιότη γλυκύτατη στα χέρια σας κι' έσσις τήν περιφρονάτε σπουδαία... Γιατί, ρε, τί τής λείπει δηλαδή και δέ σάς άρέσει; Γυναίκα μ'ε τά ούλα τής δέν είνε;

Η Άτθίδα, λέει, έχει τή χάρη. Καλά, τó παρα-δέχουμαι, μ' με τή χάρη θά χορτάσετε σεις, ρε σε-λέμηδες τού έρωτα; Έγώ έέρω που όλάντρας, γιά νά χορτάση, θέλει φαίνό γιά νά μασση, κι' ή Σμυρνιά, γιά νά έέρετε, είνε ή μόνη κραιτωμένη γυναίκα έν Άνατολή και περιχώροις— φέμματα; Γυναί-καρος με σερντά και λαίρα μέσα τής, όχι σα-χλαμάρες. Νταρνάνα, ττάκος, θεοκόμματος, βεζούβιος, θωρακωτό με κανόνια τών 42, κι' όρθάνοιχτες τής μπουκαζόρες του, άειποτες γιά ναμαζία έτοιμο—σύνενοθηκάμε;

Τή μπανίξιεζ' στο δρόμο νά περατάη σκα-μπανιζάβοντας σάν πλεούμενο, ένεκα τó καλ-ντερίμι, και λές πώς έχις ούλη τήν όθωμανι-κιά άρκμάδα άπειαντίας σου! Σέ κντάει μ' έ-κσιτες τής ματιές που μοιζουνε με κάμες δί-κοπες και σε πιάνουνε ζαλάδες. Σου κουνβεντιά-ζει γλυκύφθογγα και στάζει άνθόνερο άπ' τά χελια τής. Τή φιλάς και παρνεις τήν αγια μεταλάβωση άπ' τó στόμα τής. Τήν πιάνεις στην αγιάλη σου και σε πιάνει μεριμρία άπό τούς γλυκαζόμους— μ'ά τó ναί, σάς λέω! Τή σφίγγεις και τρίζε σάν καρποδ'ε παραγίνο-μένο. Με τή λίτρα τó ρουφάς τó νέχταρ άπ' τó λευκότατο στήθος τής, κι' όντας, άπάνω στής κάψες όδου, τής δαγκώνεις τή μπροστάρη τής, σου φαίνεται πώς τρώς μουχαλεμιά με πετι-μέζι—ώχου λιγοδ'ες! Και κáτι κιάσσα και κáτι τσακίματα! Άστα άδεοράρα, μί μοι θά θυμάς και με πιάνουνε κρυάδες, γιάτ' ελγα κι' έγώ κάποτες γιά Μπουτζαλιά γαβουκλός, Ντουντού τή λέγανας, κι' όξον άπ' τήν άσίκισσα Μανιό, δέ βρήκα άλλη γυναίκα σάν κι' αθ-τήνα. Αυό χειμώνας πέρασα άσυνάχωτος μαζί τής δίχως σόμπα και δίχως κάπλωμα και τ' ό-νομά τής άελημνο θά μείνη μες στην καρδιά μου γιά ούλα μου τά χρόνια.

Τώρα με τó χειμώνα, ρε κοντάκηδες, τó συμφέρο σας είνε με τή Σμυρνιά. Ψηφάτε τήν λοιπόν ούλοι, γοαμή, γιάτι άν τύχη και γέ-ση τήν έκλογή θάν τά κάνω ούλα προσινάδες. Ίσα, ελπα, ούλοι με τή Σμυρνιά. Γιά σου και ζήτω, ρε Σμυρνιούλα μου, έσένα θέλουμε! Σμυρνιάραρος! Διαδήλωσιθά κάνω γιά τ'σένα. Σμυρνιά, και πάλι Σμυρνιά, σμύρα και λίβα-νος και μωσκολίβανος, σωξίμος άλληλοσία!

Ηβόι ρά λωλαθώ, ρε Σμυρνιοτοποδ'ες μου, γιάτ' ειστε μεγαλεία πρόγραμμα. Έγώ γιά τó χατήρι σας έγίνα και κοιητής άκόμα:

Παράδεισος τó στόμα σου και κόλαση ή ματιά σου, μ'ά όλοι οι κολασμένοι άπ' τόν ματιών τή φωτιά, αγιάζουν στα φίλια σου, Σμυρνιά μου παινεμένη!

Βαγγέλιο δέν τά λέω; Ο Βλάμη

οουκουτομ'νι; Έφ'γε τού λιουντάγ' —Δέ φταίω γώ, φίλε μου. Άφου τó ήθελες λυτό, έπόμενο ήταν νά φύγη. —Λεϊτι, ούδ'ε παληουερμικισέ, κι θά μ' τού πλιερώρησάτινον γιάτ'ς τζιριμέδες π' πλιερόνον τώρα σ'ς άκριβείας τών κιν'ό, γιάτ'ου χατήρ' τ' σ'μπέθερου μαδές. Άς είνι όμους θάν τ' φικιά-κου χ'νέου, αυτί'ν'ου τ' κατεργάγ' τ' ζουγράφ' π' θάν τού θ'μ'τι γιά ούλα τ' χρόνια. Ταύτα κι μένου Γειά ο' κι' άντίου μ' Μήτρους Κουρνόγαλους